

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 672

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 septembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 691 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2–3
Decizia nr. 704 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2 ¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	4–5
Decizia nr. 776 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Legea nr. 113/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar	6–8
Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX/2007 pronunțată de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție	8–10
Decizia nr. 906 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	10–12
Decizia nr. 909 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, precum și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din această ordonanță, în special	12–13
Decizia nr. 953 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3 lit. a)–z), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 24 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.....	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 691

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Anpo” — S.R.L. din Băilești în Dosarul nr. 9.324/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția comercială. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.357D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.324/63/2009, **Tribunalul Dolj — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Anpo” — S.R.L. din Băilești într-o cauză având ca obiect procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece nu impun în sarcina creditorului obligația de a dovedi starea de insolvență a debitorului, precum și obligația de a dovedi că a încercat recuperarea sumelor datorate de debitor și a constatat starea de insolvență a acestuia, stare care impune declanșarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 85/2006. De asemenea, se susține că libertatea economică trebuie asigurată, în mod egal, pentru toți cei care desfășoară o activitate economică.

Tribunalul Dolj — Secția comercială arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din data de 21 aprilie 2006. Art. 3 pct. 1 lit. a) a fost modificat prin art. I pct. 1 din Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): *„Procedura generală prevăzută de prezenta lege se aplică următoarelor categorii de debitori aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă, cu excepția celor prevăzuți la alin. (2) lit. c) și d):*

1. societățile comerciale;
2. societățile cooperative;
3. organizațiile cooperatiste;
4. societățile agricole;

5. grupurile de interes economic;
6. orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice.”;

— Art. 3 pct. 1: *„În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:*

1. insolvență este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile:

a) insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă;

b) insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței”;

— Art. 31: *„(1) Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:*

a) cuantumul și temeiul creanței;

b) existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;

c) existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;

d) declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.

(2) *Creditorul va anexa documentele justificative ale creanței și ale actelor de constituire de garanții.*

(3) *Dacă între momentul înregistrării cererii de către un creditor și cel al judecării acestei cereri sunt formulate cereri de către alți creditori împotriva aceluiași debitor, tribunalul va verifica, din oficiu, la data înregistrării, existența dosarului pe rol, va dispune conexarea acestora și va stabili îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) referitoare la cuantumul minim al creanțelor, în raport cu valoarea însumată a creanțelor tuturor creditorilor care au formulat cereri și cu respectarea valorii-prag prevăzute de prezenta lege.*

(4) *Dacă există o cerere de deschidere a procedurii insolvenței formulată de către debitor și una sau mai multe cereri formulate de creditori, nesoluționate încă, toate cererile de deschidere a procedurii se conexează la cererea formulată de debitor.*

(5) *Dacă s-a deschis o procedură într-un dosar, celelalte eventuale dosare aflate pe rol, cu același obiect, vor fi conexeate la același dosar."*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 9 referitoare la sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 45 referitoare la libertatea economică, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 126 alin. (1) referitoare la instanțele judecătorești și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) referitoare la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate raportate la aceleași prevederi din Constituție ca și cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, Curtea a reținut că prevederile criticate instituie o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență. Instituirea acestei prezumții, cu consecința răsturnării probei în sarcina debitorului, este justificată însă de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, cât și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia. În acest sens, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor

situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit cuantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor. Curtea constată că, deși, termenul prevăzut de art. 3 pct. 1 lit. a) este în prezent de 90 de zile, considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.144 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 19 noiembrie 2008, Curtea a constatat, referindu-se la condițiile în care orice creditor poate introduce cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență, că acestea sunt stabilite cu rigurozitate de lege și că introducerea cererii nu duce în mod automat la deschiderea procedurii de insolvență. Astfel, cererile introductive care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege nu vor putea produce efecte juridice și vor fi respinse de judecătorul-sindic.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 21 și ale art. 44 din Constituție, Curtea a statuat prin Decizia nr. 78 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2007, că dispozițiile criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate și nici principiului ocrotirii în mod egal prin lege a proprietății private, care se aplică atât în privința proprietății debitorului, cât și în privința proprietății, inclusiv a creanțelor creditorilor. Astfel, creditorul este îndreptățit să acționeze pe orice cale legală pentru valorificarea creanțelor sale, iar debitorul, dacă în realitate nu este în insolvență, își poate lichida oricând datoria, prevenind deschiderea ori determinând închiderea procedurii insolvenței. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21, Curtea a reținut că o atare critică este lipsită de temei, întrucât accesul liber la justiție, ca de altfel orice drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngărđire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Anpo” — S.R.L. din Băilești în Dosarul nr. 9.324/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 704

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lorelei Trans” — S.R.L. din Blaj și de Societatea Comercială „Trans Cami Sor” — S.R.L. din Tiur — Blaj, în Dosarul nr. 1683.2/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal — judecătorul-sindic. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.621D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.622D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Societatea Comercială „Larivalcom” — S.R.L. din Bistrița, Societatea Comercială „Otomobil Serv” — S.R.L. din Bistrița și Societatea Comercială „Inter Optim” — S.R.L. din Bistrița.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.819D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Societatea Comercială „Adonai” — S.R.L. din Maieru, județul Bistrița-Năsăud.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.621D/2010, nr. 3.622D/2010 și nr. 3.819D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.819D/2010 și nr. 3.622D/2010 la Dosarul nr. 3.621D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1683.2/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal — judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lorelei Trans” — S.R.L. din Blaj și Societatea Comercială „Trans Cami Sor” — S.R.L. din Tiur — Blaj.

Prin Încheierea din 8 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2496.1/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal — judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Larivalcom” — S.R.L. din Bistrița, Societatea Comercială „Otomobil Serv” — S.R.L. din Bistrița și Societatea Comercială „Inter Optim” — S.R.L. din Bistrița.

Prin Încheierea din 28 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2564.3/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal — judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Adonai” — S.R.L. din Maieru, județul Bistrița-Năsăud.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate care permit creditorului ce deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator în locul administratorului judiciar sau lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu și să îi stabilească remunerația contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) și art. 16.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal — judecătorul-sindic arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu următorul conținut: *„Creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator în locul administratorului judiciar sau lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu și să îi stabilească remunerația.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul român și art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 898 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009. Cu acel prilej, Curtea a statuat că adunarea creditorilor este convocată pentru a decide în toate aspectele importante ale procedurii prevăzute de lege, iar pentru facilitarea luării deciziilor în cadrul acestui organ colegial sunt prevăzute două modalități de vot, ambele bazate pe criteriul valorii creanțelor. Regula în această materie este stabilită de dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul titularilor unei majorități, prin valoare, a creanțelor prezente. Există situații speciale, cum este aceea a desemnării unui administrator judiciar sau a unui lichidator, motivate de importanța sporită a unor astfel de decizii, pentru care legea impune o majoritate specială, și anume votul

creditorilor care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor. Opțiunea legiuitorului pentru criteriul valorii, și nu cel al numărului creditorilor, este justificată de principalul obiectiv al procedurii insolvenței, respectiv recuperarea creanțelor asupra averii debitorului. Or, în măsura în care repartizarea sumelor ce rezultă din lichidarea bunurilor debitorului se face, în cadrul aceleiași clase de creditori, proporțional cu valoarea creanțelor, este firesc ca deciziile privitoare la aspectele importante ale procedurii să fie luate prin raportare la valoarea creanțelor, iar nu la numărul creditorilor.

Având în vedere aceste considerente, Curtea a constatat că soluția legislativă criticată, și anume posibilitatea creditorului ce deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor de a desemna, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau lichidator ori de a-l confirma pe cel provizoriu, este pe deplin justificată, întrucât legiuitorul a optat pentru criteriul valorii, iar nu cel al numărului creditorilor și nu contravine principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ipoteza normei legale criticate, un singur creditor deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, ceea ce face inutilă consultarea adunării creditorilor pentru desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator ori pentru confirmarea celui provizoriu, din moment ce hotărârea s-ar putea lua în adunarea creditorilor numai cu majoritatea specială prevăzută de lege, și anume numai cu votul acestui creditor ce deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor.

Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic confirmă, prin încheiere, administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat de creditorul ce deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, iar, în conformitate cu prevederile alin. (3) al art. 19 din aceeași lege, ceilalți creditori pot contesta la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, decizia creditorului care deține cel puțin 50%, prevăzută la alin. (2¹), în termen de 3 zile de la data publicării acesteia în Buletinul procedurilor de insolvență.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lorelei Trans” — S.R.L. din Blaj și Societatea Comercială „Trans Cami Sor” — S.R.L. din Tiur — Blaj în Dosarul nr. 1683.2/112/2009, de Societatea Comercială „Larivalcom” — S.R.L. din Bistrița, Societatea Comercială „Otomobil Serv” — S.R.L. din Bistrița și Societatea Comercială „Inter Optim” — S.R.L. din Bistrița în Dosarul nr. 2496.1/112/2009, precum și de Societatea Comercială „Adonai” — S.R.L. din Maieru în Dosarul nr. 2564.3/112/2009, dosare ale Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal — judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 776

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Legea nr. 113/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Legea nr. 113/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, excepție ridicată de Rodica Maria Făt în Dosarul nr. 2.603/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Camera Deputaților, doamna Florentina Pop, în calitate de consilier juridic, cu delegație la dosar. Se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Camerei Deputaților, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că textul de lege criticat nu retroactivează, ci reglementează în mod unitar acordarea unor indemnizații, fără să aducă atingere drepturilor anterior câștigate. De asemenea, susține că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate nu încalcă principiul egalității, ci îl consolidează, fiind aplicate întregului personal al Camerei Deputaților. Depune la dosar și note scrise în sprijinul celor învederate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, precizează că textul de lege criticat are caracter interpretativ în raport cu dispozițiile art. 71 din Legea nr. 7/2006, având în vedere că vine să lămurească modalitatea de aplicare a acestui articol pentru o anumită perioadă de timp. Or, despre acest tip de norme, în doctrină s-a apreciat că reprezintă excepții de la principiul neretroactivității legii. Consideră că edictarea textului este în legătură cu evaluarea efortului financiar al ordonatorului de credite și apreciază că nu sunt nesocotite prevederile art. 16 din Constituție, neputându-se face o comparație între categorii socioprofessionale diferite, chiar dacă sunt din cadrul aceleiași angajator. Arată că susținerea referitoare la îngrădirea accesului liber la justiție este contrazisă chiar de introducerea acțiunii în cursul căreia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.603/2/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Legea nr. 113/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar**, excepție ridicată de Rodica Maria Făt într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni formulate în scopul obligării Camerei Deputaților la plata către aceasta a diferenței dintre indemnizația cuvenită potrivit art. 71 alin. (1) din Legea nr. 7/2006, egală cu 7 salarii lunare brute, și cea primită la încetarea raportului de serviciu, egală cu 7 salarii de bază lunare brute.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat are caracter retroactiv întrucât prevede în mod expres că se aplică și funcționarilor publici parlamentari pensionați anterior intrării în vigoare a acestuia. Se aduce astfel o gravă atingere dreptului câștigat în mod legal și încrederii în statul de drept ale oricărui funcționar public parlamentar pensionat în perioada 19 ianuarie 2006—27 aprilie 2009 (adică între data intrării în vigoare a Legii nr. 7/2006 și data intrării în vigoare a Legii nr. 113/2009).

Totodată, susține că textul criticat creează o inegalitate de tratament între funcționarii publici parlamentari pensionați anterior intrării în vigoare a Legii nr. 113/2009 și personalul contractual pensionat în aceeași perioadă, acesta din urmă beneficiind de un tratament privilegiat ca urmare a omiterii sale din cuprinsul art. III din Legea nr. 113/2009, întrucât pentru acesta calculul indemnizației și al diferențelor neachitate se efectuează, în mod legal și constituțional, potrivit legislației în vigoare la data încetării contractului de muncă.

Totodată, autorul excepției susține că prevederile art. III alin. (2) și (3) din Legea nr. 113/2009 instituie un tratament diferențiat privind executarea creanțelor rezultate din aplicarea greșită a art. 71 alin. (1) din Legea nr. 7/2006 funcționarilor publici parlamentari și personalului contractual pensionat potrivit Legii nr. 7/2006. În opinia sa, art. III instituie un tratament privilegiat pentru funcționarii publici parlamentari pensionați după data intrării în vigoare a Legii nr. 113/2009, cărora li se achită integral indemnizația la data pensionării, și un tratament defavorabil celor care s-au pensionat anterior intrării în vigoare a aceleiași legi, cărora diferența de indemnizație neachitată li se achită eșalonat în cursul anilor 2009 și 2010, ceea ce conduce la devalorizarea sumelor respective. Mai susține că funcționarilor publici parlamentari li se aplică un tratament discriminatoriu în ceea ce privește executarea creanțelor și în raport cu persoanele încadrate cu contract individual de muncă, pensionate în aceleași condiții, dar care beneficiază de plata integrală a creanței, în baza art. 24 din Legea contenciosului administrativ sau pe calea executării silite.

În fine, susține că redactarea art. III alin. (2) și (3) „permite instituirea unei proceduri speciale de executare, care încalcă accesul liber la justiție, fiind în contradicție și cu principii de drept reglementate în legislația adoptată în materia executării creanțelor”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că textul de lege ce formează obiect al excepției este conform cu prevederile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate dispun pentru viitor, urmând să își găsească aplicarea de la data intrării lor în vigoare, astfel că nu aduc atingere principiului neretroactivității. Totodată, arată că se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. În acest sens, consideră că prevederile legale criticate reprezintă o garanție pentru a asigura egalitatea de tratament în cazul funcționarilor publici parlamentari care s-au pensionat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 113/2009 și al celor pensionați ulterior acestui moment.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. III din Legea nr. 113/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 24 aprilie 2009.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. III: „(1) *Prevederile art. 71 alin. (1) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege se aplică și funcționarilor publici parlamentari al căror raport de serviciu a încetat în condițiile art. 62 lit. d) și ale art. 64 din Legea nr. 7/2006, cu modificările și completările ulterioare, până la data intrării în vigoare a prezentei legi.*

(2) *Cheltuielile suplimentare determinate prin acordarea indemnizației potrivit alin. (1) vor fi asigurate prin bugetul Camerei Deputaților, respectiv al Senatului, în mod eșalonat în cursul anilor 2009 și 2010.*

(3) *Procedura privind plata cheltuielilor care rezultă din aplicarea prevederilor art. 71 alin. (1) din Legea nr. 7/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aprobă de Biroul permanent al fiecărei Camere, la propunerea secretarilor generali ai acestora.”*

Art. 71 alin. (1) din Legea nr. 7/2006, la care face referire textul criticat, modificat prin art. I pct. 7 din Legea nr. 113/2009 și care, în prezent, în urma renumerotării și republicării Legii nr. 7/2006 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 29 mai 2009, se regăsește la art. 73 alin. (1), prevede că funcționarii publici parlamentari al căror raport de serviciu a încetat pentru motive neimputabile în condițiile art. 62 lit. d) și ale art. 64 beneficiază de o indemnizație egală cu 7 salarii lunare brute, care se impozitează potrivit legii, prin salariu lunar brut înțelegându-se salariul de bază brut lunar și sporurile din ultima lună de activitate.

Art. 62 lit. d) din Legea nr. 7/2006 [devenit art. 64 lit. d)] are următorul cuprins: „*Încetarea raportului de serviciu al*

funcționarului public parlamentar are loc în următoarele condiții: (...) d) prin pensionare”;

Art. 64 din Legea nr. 7/2006 [devenit art. 66] are următoarea redactare: „(1) *Secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, va dispune eliberarea din funcție prin ordin, care se comunică funcționarului public parlamentar în termen de 5 zile lucrătoare de la emitere, pentru motive neimputabile acestuia, în următoarele cazuri:*

a) *reducerea personalului, ca urmare a reorganizării activității, prin desființarea postului ocupat de funcționarul public parlamentar;*

b) *ca urmare a admiterii cererii de reintegrare în funcția ocupată de către alt funcționar public parlamentar, a unui funcționar public eliberat sau destituit nelegal ori pentru motive neîntemeiate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de reintegrare;*

c) *starea sănătății fizice sau/și psihice a funcționarului public parlamentar, constatată prin decizie a organelor competente de expertiză medicală, nu îi mai permite acestuia să își îndeplinească atribuțiile corespunzătoare funcției publice parlamentare deținute.*

(2) *În situațiile prevăzute la alin. (1), secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, este obligat să acorde funcționarului public parlamentar care urmează să fie eliberat un preaviz de 30 de zile calendaristice.*

(3) *Funcționarul public parlamentar poate fi eliberat din funcție în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) numai dacă nu există funcții publice parlamentare vacante corespunzătoare în cadrul structurilor Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.”*

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, la art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea în drepturi și la art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. III alin. (1) din Legea nr. 113/2009 reglementează drepturile bănești care li se cuvin funcționarilor publici parlamentari la încetarea raporturilor de serviciu din motive neimputabile lor. Critica de neconstituționalitate este îndreptată împotriva faptului că, potrivit modificării aduse prin art. III alin. (1) din Legea nr. 113/2009, noul mod de calcul este aplicabil și acelor funcționari publici ale căror raporturi de serviciu au încetat anterior intrării în vigoare a legii de modificare a Legii nr. 7/2006, în opinia autorului excepției, textul fiind, din acest motiv, retroactiv. Sub acest aspect, Curtea nu poate reține critica prin raportare la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. Pentru a ajunge la această concluzie, constată că, în jurisprudența sa, a statuat, cu valoare de principiu, că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare”. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002, și Decizia nr. 73 din 6 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 11 mai 2001. Clarificarea adusă de Curte prin considerentele citate se verifică și în ce privește textul de lege ce formează obiectul prezentei excepții. Astfel, Curtea observă că textul de lege criticat se aplică, într-adevăr acelor funcționari publici parlamentari publici ale căror raporturi de serviciu au încetat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 113/2009, dar prevederile sale sunt aplicabile exclusiv pentru viitor, fără să afecteze negativ pentru trecut situația juridică a

acestora, ci, dimpotrivă, fiindu-le chiar mai favorabile. Curtea observă că art. III alin. (1) din Legea 113/2009 explicitează sfera de aplicare a art. 71 alin. (1) din Legea nr. 7/2006, nepunându-se problema retroactivității acestuia.

În ceea ce privește critica referitoare la pretinsa nesocotire a principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, Curtea constată că este, de asemenea, neîntemeiată, având în vedere faptul că principiul enunțat nu presupune și uniformitate. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege criticat ar institui o discriminare a funcționarilor parlamentari față de personalul contractual angajat la Camera Deputaților, la care prevederile supuse controlului de constituționalitate nu face niciun fel de referire. Or, jurisprudența constantă a Curții Constituționale este în sensul că la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit, astfel că, în

speță, nu poate fi reținută nesocotirea dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală, deoarece în discuție sunt ipoteze distincte, cărora le sunt aplicabile reguli distincte, diferența fiind justificată de statutul deosebit al celor două categorii profesionale.

Totodată, Curtea observă că nu poate reține nici critica formulată prin raportare la art. 21 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia redactarea art. III alin. (2) și (3) din Legea nr. 113/2009 permite instituirea unei proceduri speciale de executare, care ar încălca accesul liber la justiție. Instanța de contencios constituțional constată că reglementarea unor norme derogatorii de la procedura comună nu este de natură să îngreudească dreptul de acces liber la justiție, fiind atributul suveran al legiuitorului de a impune reguli procedurale diferite, în funcție de specificul materiei în care acestea intervin, atât timp cât nu sunt afectate drepturi garantate la nivel constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Legea nr. 113/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, excepție ridicată de Rodica Maria Făt în Dosarul nr. 2.603/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 854

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX/2007 pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX din 24 septembrie 2007 pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și

Justiție, excepție ridicată de Ion Grațian Mureni în Dosarul nr. 2.531/115/2010 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece, pe de o parte, se solicită completarea dispozițiilor din Codul de procedură penală și, pe de altă parte, se cere Curții să se pronunțe asupra constituționalității unei decizii pronunțate în interesul legii, cereri care excedează competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.531/115/2010, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 394 din Codul de procedură penală și a dispozițiilor Deciziei nr. LX/2007 pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție**, excepție ridicată de Ion Grațian Mironi în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, precum și ale art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Interzicerea abuzului de drept*, deoarece, după ce art. 394 din Codul de procedură penală limitează cazurile în care poate fi cerută revizuirea, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin recursul în interesul legii criticat, a statuat cu privire la excluderea oricărei posibilități de a revizui o hotărâre judecătorească dacă cazul invocat nu se încadrează în una dintre cele 5 situații admise de Codul de procedură penală.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 394 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală — *Cazurile de revizuire*, așa cum sunt interpretate prin Decizia nr. LX (60) din 24 septembrie 2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, cu ocazia soluționării recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la modul de soluționare a cererii de revizuire în cazul în care motivul invocat nu se încadrează în cazurile prevăzute expres și limitativ de art. 394 din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008.

Dispozițiile criticate au următorul conținut: „*Revizuirea poate fi cerută când:*

a) *s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei;*

b) *un martor, un expert sau un interpret a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere;*

c) *un înscris care a servit ca temelie al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals;*

d) *un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de cercetare penală a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere;*

e) *când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia.*

Cazul de la lit. a) constituie motiv de revizuire, dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de achitare, de încetare a procesului penal ori de condamnare.

Cazurile de la lit. b), c) și d) constituie motive de revizuire, dacă au dus la darea unei hotărâri nelegale sau netemeinice.

În cazul prevăzut la lit. e), toate hotărârile care nu se pot concilia sunt supuse revizuirii.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, precum și ale art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Interzicerea abuzului de drept*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 394 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 250 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 12 august 2004, și Decizia nr. 52 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 17 februarie 2005, Curtea Constituțională a reținut că revizuirea constituie o cale extraordinară de atac, reglementată de legiuitor în temeiul prerogativelor acordate acestuia de prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Aceste dispoziții constituționale conferă legiuitorului competența exclusivă de a stabili procedura de judecată și îl îndrituiesc pe acesta ca, în considerarea unor situații deosebite, să stabilească reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, așa cum este și cazul reglementării exprese și limitative a cazurilor în care poate fi promovată revizuirea, realizată prin dispozițiile art. 394 din Codul de procedură penală. Prin instituirea cazurilor de revizuire nu se aduce atingere liberului acces la justiție, întrucât acesta semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești (în speță a cazurilor în care poate fi promovată revizuirea) revenindu-i, așa cum s-a arătat, legiuitorului.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că prevederile legale stabilesc cazurile în care poate fi cerută revizuirea. Or, acest aspect nu este de natură a îngreui dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de un proces echitabil. Legislația procesual penală prevede suficiente garanții pentru asigurarea accesului liber la justiție. Astfel, după efectuarea cercetărilor pentru verificarea temeiniciei cererii de revizuire, procurorul înaintează întregul material, împreună cu concluziile sale, instanței competente. Aceasta examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.

De asemenea, dispozițiile art. 394 din Codul de procedură penală nu contravin nici prevederilor constituționale referitoare la principiul legalității pedepsei, deoarece textul legal criticat nu dispune cu privire la aspectele de drept penal substanțial referitoare la pedepse și limitele acestora.

Dispozițiile art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *Interzicerea abuzului de drept*, nu au incidență în cauză.

Totodată, Curtea mai constată că, în ce privește critica dispozițiilor unei decizii pronunțate într-un recurs în interesul legii, nu poate constitui obiect al excepției de neconstituționalitate, fiind, din această perspectivă, inadmisibilă, deoarece instanța de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 146 din Legea fundamentală, nu are competența de a cenzura constituționalitatea hotărârilor judecătorești, indiferent că sunt pronunțate în dezlegarea unor pricini de drept comun ori în vederea interpretării și aplicării unitare a legii.

Prin urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (3) are competența exclusivă de a se pronunța asupra problemelor ce țin de interpretarea și aplicarea unitară a legii ori de câte ori practica judiciară impune acest lucru. Așa fiind, o decizie pronunțată într-o astfel de procedură nu poate constitui *eo ipso* obiect al cenzurii instanței de contencios constituțional (a se vedea Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003). Cu toate acestea, împrejurarea că printr-o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii se dă unui text legal o anumită interpretare nu este de natură a fi convertită într-un fine de neprimire care să oblige Curtea ca, în pofida rolului său de garant al supremației Constituției, să nu mai analizeze textul în cauză în interpretarea dată de instanța supremă (a se vedea Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011). Constituția reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte

autorități pot acționa; astfel și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie. Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii. A admite o teză contrară contravine însăși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală.

De altfel, și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011, a stabilit că „indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare”. În interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și Înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancționarea depășirii/încălcării acestuia revine în exclusivitate Curții Constituționale.

În concluzie, Curtea constată că dispozițiile art. 394 din Codul de procedură penală așa cum au fost interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea aplicării lor sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX/2007 pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, excepție ridicată de Ion Grațian Muronî în Dosarul nr. 2.531/115/2010 al Tribunalului Caraș Severin — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 906

din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător

Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vectra Service” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 3.477/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.887D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.477/62/2010, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vectra Service” — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare a unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin textele de lege criticate, se încalcă dreptul părții de a beneficia de un proces echitabil, întrucât acestea stabilesc obligația instanței judecătorești de a verifica contestația, fără a da posibilitatea părților de a dovedi cu mijloacele de probă prevăzute de Codul de procedură civilă cele susținute în acțiunea în anulare.

Având în vedere contestarea întinderii debitului, pentru verificarea certitudinii creanței, administrarea probei cu înscrisuri nu este suficientă, ci se impune administrarea unor probe specifice dreptului comun, neprevăzute de procedura ordonanței de plată, respectiv proba cu interogatoriu și proba cu martori.

Mai mult, imposibilitatea exercitării unei căi de atac împotriva hotărârii prin care a fost respinsă cererea în anulare aduce, de asemenea, atingere dreptului la un proces echitabil.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale pentru următoarele considerente:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, stabilește măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și o procedură simplificată de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța criticată.

Prin dispozițiile art. 9 și 10 se reglementează modul de contestare a creanței și de administrare a probei în cadrul procedurii instituite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, fiind atribuit legiuitorului de a stabili procedura de urmat în cazul litigiilor având ca obiect obligații de plată asumate prin contracte comerciale, fără ca prin aceasta să se aducă vreo restrângere accesului liber la justiție al părților.

În ceea ce privește prevederile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, acestea nu numai că nu încalcă dreptul la

apărare și dreptul la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, dau expresie acestor drepturi.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. (2), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 9 alin. (2): *„În cazul în care debitorul contestă creanța, instanța verifică dacă această contestație este întemeiată.”;*

— Art. 10 alin. (1): *„În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.”;*

— Art. 13 alin. (5): *„Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, exemple fiind Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege.

Curtea a observat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 reglementează procedura recuperării pe cale judecătorească exclusiv a acelor creanțe care izvorăsc din contracte comerciale și care sunt, în același timp, certe, lichide și exigibile. În acest scop, la cererea privind creanța de plată a prețului, creditorul trebuie să anexeze, potrivit art. 6 alin. (2) din ordonanță, înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate,

precum și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia. Potrivit art. 9, debitorul poate contesta creanța prin întâmpinare, instanța urmând să verifice dacă această contestație este întemeiată, iar art. 10 alin. (1) prevede că, în cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată în care se precizează suma și termenul de plată. Conform art. 13, împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia, hotărârea prin care a fost respinsă cererea fiind irevocabilă.

Curtea reține că, în virtutea prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vectra Service” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 3.477/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 909

din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, precum și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din această ordonanță, în special

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, precum și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din această ordonanță, în special, excepție ridicată de Județul Brașov, prin președintele Consiliului Județean, Aristotel Căncescu, în Dosarul nr. 3.036/62/2010 al Tribunalului

poate să stabilească reguli de procedură speciale, derogatorii de la regulile dreptului comun. Astfel, limitarea probatoriului administrat în cauză la înscrisul ce atestă cuantumul sumei datorate și la orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia, precum și instituirea caracterului irevocabil al hotărârii prin care se respinge cererea în anulare reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care se circumscriu competenței sale exclusive prevăzute de Legea fundamentală.

Așa fiind, Curtea constată că, potrivit textelor de lege criticate, rezultă în mod evident că procedura ce face obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 se desfășoară într-un cadru procesual menit să asigure toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil, iar debitorul are la îndemână suficiente mijloace procedurale pentru a-și apăra interesele.

Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.932D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.036/62/2010, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea**

întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, precum și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din această ordonanță, în special, excepție ridicată de Județul Brașov, prin președintele Consiliului Județean, Aristotel Căncescu, într-o cauză având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece reprezintă o modalitate de eludare a procedurii de drept comun și o modificare a prevederilor normative dintr-o lege organică, prin instituirea unei proceduri evident inechitabile și contrare liberului acces la justiție.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Ordonanța de plată nu reprezintă o modalitate de eludare a procedurii de drept comun, prin care se suprimă mijloace procesuale care constituie apărări ale debitorului împotriva pretențiilor creditorului, astfel încât nu se poate susține încălcarea dreptului la apărare, la un proces echitabil ori a liberului acces la justiție ale debitorului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, precum și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din această ordonanță, în special. Ordonanța a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, și a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, precum și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din această ordonanță, în special, excepție ridicată de Județul Brașov, prin președintele Consiliului Județean, Aristotel Căncescu, în Dosarul nr. 3.036/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 alin. (1) — *Dreptul la apărare*, art. 73 alin. (3) — *Categorii de legi*, art. 76 — *Adoptarea legilor și a hotărârilor* și în art. 126 — *Instanțele judecătorești*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a mai fost supusă controlului de constituționalitate fie parțial, fie în integralitatea sa.

În acest sens, Curtea a pronunțat, de pildă, Decizia nr. 1.490 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, prin care, analizând constituționalitatea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007, a respins excepția și a statuat că „prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților, împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate înseamnă că hotărârea se va pronunța numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată”.

Prin Decizia nr. 871 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 11 august 2009, și Decizia nr. 1.480 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 20 ianuarie 2010, Curtea, analizând critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, a statuat, pentru argumentele acolo expuse, că dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2), art. 6 alin. (2), art. 7 alin. (1), art. 10, art. 11 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 respectă exigențele dreptului la apărare și ale dreptului la un proces echitabil.

Întrucât, față de cele examinate de Curtea Constituțională, nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 953

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3 lit. a)—z), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 24 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskas Valentin Zoltan	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3 lit. a)—z), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 24 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Victor Ignat în Dosarul nr. 1.490/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde reprezentantul părții Consiliului Național pentru studierea Arhivelor Securității, consilier juridic Mihaela Jugaru, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale referitoare la aceleași texte din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.490/2/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3 lit. a)—z), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 24 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**, excepție ridicată de Victor Ignat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin textele de lege criticate se încalcă flagrant dreptul la un proces echitabil, deoarece persoanele vizate de această lege nu sunt considerate egale în șanse în fața justiției și se instituie o discriminare și o falsă clasificare pe criterii profesionale neconforme cu Declarația Universală a Drepturilor Omului. O întregă categorie socială, cu drepturi și libertăți,

urmează a fi pusă în afara legii și a respectului concetățenilor și se tinde a se demonstra prin acțiuni în justiție, prin darea unui verdict, apartenența la o structură militară și în slujba serviciilor de informații, culpabilizând activitatea și munca depusă sub jurământ militar și sub ordin militar. Nu se face o distincție între personalul militar numit prin ordin ierarhic și cetățenii persoane fizice care benevol sau din interese diverse sau din patriotism și spirit civic aveau printr-un angajament scris la munca de informații, devenind agenți informatori, colaboratori ai organelor ordinii. Textele criticate încalcă și prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât prin definiția dată noțiunii de colaborator al Securității se instituie o nouă răspundere pentru fapte și activități realizate de persoana verificată, la un moment anterior instituirii acestui tip de răspundere. Cu privire la raporturile juridice „petrecute în trecut” și ale căror efecte au fost definitiv tranșate, consideră autorul că legea nouă retroactivează și devine incidentă asupra unor chestiuni care în acest moment sunt arhivate și pentru care a fost împlinit termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere a acestor persoane. Normele criticate încalcă și dispozițiile art. 20 din Constituție, pentru că nesocotesc dispozițiile art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului care se referă la faptul că nu trebuie să existe o pedeapsă fără a fi prevăzută de lege și care vorbesc de previzibilitatea legilor. Or, prevederile art. 2 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt previzibile și lasă loc la interpretări în legătură cu înțelesul noțiunii de colaborator al Securității. Dispozițiile legale criticate încalcă și prevederile art. 53 din Constituție, pentru că dau posibilitatea ca, în urma calificării unei persoane ca și colaborator al Securității, drepturile și libertățile acesteia să fie îngrădite, iar aceste îngrădiri sunt în afara sferei limitative prevăzute de art. 53. Aceleași texte sunt neconstituționale deoarece conferă în continuare Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității un caracter jurisdicțional.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece normele criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, prevederi cuprinse în art. 2 lit. b) privind noțiunea de colaborator al Securității, art. 3 lit. a)—z) privind dreptul de acces la informații de interes public în legătură cu anumite categorii de persoane, art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 24 și art. 35 referitoare la structurile abilitate din cadrul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității să efectueze acțiunile de verificare, personalul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, căile de atac împotriva adeverințelor eliberate în urma notelor de constatare și condițiile în care se poate exercita acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia și cele privind normele aplicabile care fac obiectul activității Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (4) privind statul de drept și principiul separației puterilor în stat, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 23 privind libertatea individuală, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 31 alin. (1) privind dreptul la informație, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 privind fidelitatea față de țară, art. 55 privind apărarea țării, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 116 alin. (1) privind structura administrației publice centrale de specialitate, art. 117 alin. (1) privind înființarea ministerelor și art. 126 privind instanțele judecătorești din Constituție, precum și dispozițiilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra aceluiași text de lege, constatând că sunt constituționale. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 2 lit. b) și ale art. 7, art. 8 și art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 980 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 17 august 2009. În legătură cu dispozițiile art. 3 lit. a)—z) din același act normativ, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 919 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 14 octombrie 2009. Cu privire la art. 11 din ordonanță, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 267 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 7 aprilie 2009.

Curtea a reținut, ca apreciere generală, că, față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității, realizând o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Actuala reglementare legală are ca finalitate deconspirarea persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică a acestora. În acest sens a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 267 din 24 februarie 2009. Prin aceeași decizie, instanța de contencios constituțional a reținut că, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, potrivit art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, nu se poate reține încălcarea dreptului la un proces echitabil, deoarece procedura de judecată respectă principiile fundamentale privind oralitatea, contradictorialitatea, publicitatea și dreptul la apărare, părțile beneficiind de posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesual civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

Tot astfel, cu privire la critici similare, Curtea Constituțională a mai observat, prin Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009, că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. Or, dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 satisfac pe deplin exigențele constituționale invocate, inclusiv cele prevăzute de art. 126 alin. (5) referitoare la interdicția înființării de instanțe extraordinare. Totodată, Curtea a constatat că nu este întemeiată nici critica referitoare la pretinsa nerespectare a principiului egalității în drepturi, deoarece art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabil tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, Curtea a reținut că, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată lucrător sau colaborator al Securității, reglementarea criticată nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a normei legale. În plus, prin Decizia nr. 1.074 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 14 octombrie 2009, Curtea a observat că, urmărind să înlăture orice echivoc de natură să genereze interpretări speculative, susceptibile de a aduce atingere onoarei și demnității persoanei, legiuitorul a înțeles să dedice întregul articol 2 din ordonanța de urgență definirii termenilor cu care aceasta operează.

Întrucât nu au fost evidențiate elemente noi, se impune menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 54 privind fidelitatea față de țară, ale art. 55 privind apărarea țării, ale art. 116 alin. (1) privind structura administrației publice centrale de specialitate și ale art. 117 alin. (1) privind înființarea ministerelor, invocate de autorul excepției, se constată că nu sunt incidente în cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b), art. 3 lit. a)—z), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 24 și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Victor Ignat în Dosarul nr. 1.490/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

